

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 2021.

ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού».

*Ιθαρίωνος οσίου του νέου ηγουμένου της
μονής Δαλμάτων, Αρσενίου Ιερομάρτυρος.*

έτος 14^ο Τεύχος 609

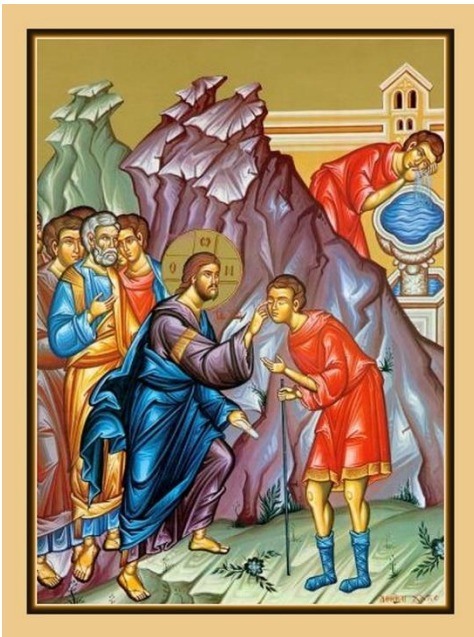
Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Ω κακίας υπερβολή»

(μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ)

Ο Άγιος Αστέριος Επίσκοπος Αμασείας, ερμηνεύοντας εμπειρικά το ιερό κείμενο του Ευαγγελικού Αναγνώσματος που αναφέρεται στο θαύμα του εκ γενετής τυφλού, είναι αποκαλυπτικός και συγχρόνως επίκαιρος. Άλλωστε, οι Άγιοι Πατέρες, έχοντας μέσα στην καρδιά τους ζωντανή την παρουσία του Χριστού και φωτισμένοι από την πνοή του Παρακλήτου, είναι πάντοτε διαχρονικοί. Έτσι ο Άγιος Αστέριος αποκαλύπτει, με μία σειρά εξηγήσεων, το πρόβλημα το οποίο απασχολούσε τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους από την **θεραπεία του εκ γενετής τυφλού**, αλλά κυ-

ρίως την ασθένεια την οποία έκρυβαν μέσα στο χώρο της καρδιάς τους, πού ήταν το δεινό πάθος της **συκοφαντίας**.

Γράφει χαρακτηριστικά: «Η πρώτη ενασχόληση (των Γραμματέων και των Φαρισαίων ήταν) εάν αυτός ο τυφλός είναι ο ίδιος και όχι άλλος που παρουσιάσθηκε αντί για εκείνον. Το δεύτερο τέχνασμα ... ήταν η άρνηση του γεγονότος και το να προσπαθούν να αποδείξουν ότι ο Χριστός δεν είναι Εκείνος που έκανε τη θεραπεία. Ανατρέχουν, τρίτον, πάλι στην έρευνα του παθήματος κι αν ήταν εκ γενετής τυφλός, αναζητούν δε και τους γονείς του ανθρώπου και

εξετάζουν λεπτομερώς το κάθε πράγμα, όχι για να βεβαιώσουν την πράξη, αλλά να λάβουν με την ανατροπή του από πού προέρχεται το θαύμα, **κατασκευάζοντας σκευωρία να ανατρέψουν από την ορμή το πλήθος που πίστεψε. Ω κακίας υπερβολή!**». (Αγίου Αστερίου Επισκόπου Αμασειάς, Λόγος Ζ', Εις τον εκ γενετής τυφλόν, Από την Ανάσταση του Χριστού στην Πεντηκοστή)

Πρώτον. Ιδού η προγονική αρρώστεια, η συκοφαντία. Τι είναι; Ποιος είναι ο ορισμός της; Είναι οι βάσιμες κατηγορίες που δεν στηρίζονται στην αλήθεια και στην πραγματικότητα. Είναι ένα μέσον το οποίον πάντοτε οι άνθρωποι χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν για να πλήξουν άλλους. Είναι μία πληγή στο σώμα της κοινωνίας. Είναι μία αρρωστημένη και παθολογική κατάσταση, που φανερώνει το βόρβορο που υπάρχει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, οι έμπειροι αυτοί γιατροί, ονομάζουν τη συκοφαντία θυγατέρα του μίσους και του φθόνου. Γι' αυτό και ο συκοφάντης είναι μιμητής του πρώτου διαβολέως και συκοφάντου, που είναι ο διάβολος. Ο συκοφάντης φθονεί την αρετή του άλλου και μισεί την αλήθεια.

Τον χαρακτηρίζει ακόμη η υποκρισία, την οποία τόσο δυνατά στηλίτευσε ο Χριστός [«Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί»(Ματθ. 23,13 κ.εξ.)]. Όταν ο συκοφάντης δεν μπορεί να αρνηθεί την πραγματικότητα, χρησιμοποιεί με σατανική επιδεξιότητα τη διαστροφή της αλήθειας προφασιζόμενος για τον εαυτό του τον «δίκαιο», τον «άμεμπτο», τον «ηθικό», τον «ακέραιο», προκειμένου να βγάλει εκτός μάχης τον αντίπαλό του. Κάποιες φορές, δεν χρειάζεται να ανοίξει καν το στόμα του για να πλήξει με το δηλητήριο της συκοφαντίας το συνάνθρωπό του, αλλά εκτοξεύει τα βέλη του με μορφασμούς, με χειρονομίες, με χαμόγελα γεμάτα υπονοούμενα και με πνεύμα ειρωνείας. Είναι δε τόση η λάσπη φτιαγμένη με μαεστρία, ώστε ο άλλος δεν έχει τη δυνατότητα να αμυνθεί. Γι' αυτό ο ευσεβής ψαλμωδός παρακαλεί το Θεό: «Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων και φυλάξω τας εντολάς σου» (Ψαλμ. 118,134.).

Δεύτερον. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μιλώντας για τη συκοφαντία, την αποκαλούν δολοφονικό ιό. Αυτός ο ιός βλάπτει: α. Τον συκοφαντούμενο, β. Αυτούς που δέχονται τις συκοφαντίες και γ. Τον ίδιο τον συκοφάντη, ο οποίος επισύρει την οργή του Θεού και την αγανάκτηση των ανθρώπων. Γι' αυτό ο Μέγας Βασίλειος, ο οποίος και αυτός γεύθηκε αυτά τα φοβερά βέλη, θα προσθέσει τη δική του εμπειρία: «Συκοφαντία άνδρα ταπεινοί καί συκοφαντία περιφέρει πτωχόν» (Μεγ. Βασιλείου, Επιστολή 223 προς Ευστάθιον τον Σεβαστηνόν). Ο λάρυγγας των συκοφαντών ομοιάζεται με τάφο [«τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν» (Ψαλμ. 5,10.)].

Και τούτο, γιατί το κέντρισμα του σκορπιού θεραπεύεται, αλλά η πληγή που προξενείται από την άδικη κατηγορία δεν θεραπεύεται. Δεν είναι ικανός

κανείς να προβλέψει και να σταματήσει αυτή τη συκοφαντία, θα προσθέσει ο Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Αλεξανδρείας. Αποκαλυπτική είναι συγχρόνως για το πάθος αυτό και η γνώμη του σοφού Εκκλησιαστού: «Περιήλθα όλη την οικουμένη και είδα όλες τις συκοφαντίες που γίνονταν κάτω από τον ήλιο. Και να ποτάμι τα δάκρυα που χύνουν οι συκοφαντούμενοι και δεν υπάρχει κανείς να τους παρηγορήσει» (Εκκλ. 4,1.)

Τρίτον. Ο συκοφάντης χαρακτηρίζεται από τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, ότι είναι χειρότερος από τα θηρία και ακόμη από αυτόν το διάβολο: «Ο διάβολος κατηγορεί και διαβάλλει τους ανθρώπους, κανέναν όμως από τους άλλους δαίμονες». Γι' αυτό, αυτό το πάθος το χαρακτηρίζουν οι θεοφόροι Πατέρες ως έγκλημα βαρύτερο και από το φόνο. Ο φονιάς αφαιρεί στιγμιαία τη ζωή, ενώ ο συκοφάντης αφαιρώντας την υπόληψη οδηγεί σε ένα διαρκές θάνατο το θύμα του. Πόσες οικογένειες δεν διαλύθηκαν, πόσες προσπάθειες πνευματικές δεν γκρεμίσθηκαν, πόσοι πνευματικοί εργάτες δεν δυσφημίσθηκαν και ηγέτες έσβησαν άδικα και έφυγαν με την πίκρα στα χείλη τους από τον κόσμο αυτό; Αλλά τι λέγω; Ο ίδιος ο Χριστός δεν συκοφαντήθηκε στην επίγεια πορεία Του; Δεν συκοφαντείται μέχρι σήμερα, όταν στο Πανάγιο πρόσωπό Του προσάπτουν κάποιοι τα δικά τους πάθη και τις δικές τους ασθένειες; Δεν συκοφαντήθηκε και δεν συκοφαντείται μέχρι σήμερα η Εκκλησία, που είναι ο ίδιος ο Χριστός; Μιλάμε για την κοινωνική προσφορά της Εκκλησίας και αποσιωπούμε ηθελημένα την κύρια αποστολή της και το έργο της, που είναι η σωτηρία αθανάτων ψυχών.

Πόσο δίκιο είχε ο αρχαίος φιλόσοφος Θεόφραστος που, όταν τον ρώτησαν ποια είναι τα πιο αιμοβόρα θηρία, απάντησε: «Εν μεν τοις όρεσι άρκτοι και λέοντες, εν δε ταις πόλεσι τελώναι και συκοφάνται». Θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι υπεύθυνοι για τη συκοφαντία δεν είναι μόνο εκείνοι που εκτοξεύουν αυτό το δηλητήριο, αλλά και εκείνοι που το δέχονται με πολύ ευχαρίστηση ή ακόμη και αδιαμαρτύρητα. Γι' αυτό ο Άγιος Αυγουστίνος σε μια του ομιλία λέγει πως ευθύνη για το λιθοβολισμό του Αγίου Στεφάνου δεν είχαν μόνο αυτοί που έριχναν τις πέτρες, αλλά και εκείνοι που συνευδοκούσαν.

Όλοι, λοιπόν, είμαστε υπεύθυνοι. Όλοι μας μέσα μας, πολύ ή λίγο, έχουμε αυτό το φοβερό πάθος. Γι' αυτό, όσοι χτυπήθηκαν από τα βέλη του και ήπιαν το φαρμακερό ποτήρι του, θα πρέπει να έχουν υπόψη τους το λόγο του Αποστόλου Παύλου: «Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος» (7. Ρωμ. 12,19.) Ο Θεός είναι αυτός που θα ανταποδώσει στο ακέραιο. Όσοι, ακόμη, καταντήσαμε να εξαρτόμαστε από το φοβερό αυτό πάθος, ας προστρέξουμε «τω Σωτήρι Θεώ» και με δάκρυα μετανοίας ας ζητήσουμε

την άφεση των σφαλμάτων μας και τη θεραπεία του πάθους για να τύχουμε του ελεους Του και της χάριτός Του.

«Δικαιοσύνης Ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τον εκ μήτρας του φωτός εστερημένον, διά της σης αχράντου προσψάυσεως, φωτίσας κατ' άμφω, και ημών τα όμματα, των ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον» (Δοξαστικό Αποστίχων Εσπερινού της Κυριακής του Τυφλού.)

Όσιος Ιλαρίων ο νέος, ηγούμενος Μονής Δαλμάτων

Όσιος Ιλαρίων γεννήθηκε το 775 μ.Χ. και καταγόταν από την Καππαδοκία. Οι γονείς του, Πέτρος που ήταν προμηθευτής άρτου των ανακτόρων και Θεοδοσία, ήταν ευσεβείς και ενάρετοι άνθρωποι και γαλούχησαν τον μικρό γιο τους με τα νάματα της ορθόδοξης πίστης. Όταν ενηλικιώθηκε, ποθώντας το δρόμο της αρετής και της άσκησης πήγε στο μοναστήρι της Ξηρονησίας, στην Κωνσταντινούπολη, όπου αφοσιώθηκε ψυχή τε και σώματι στην άσκηση, την αυστηρή νηστεία, τη σιωπή και την μελέτη των Θείων Γραφών.

Αργότερα πήγε στη Μονή Δαλμάτων, όπου και έγινε μεγαλόσχημος. Εκεί παρέμεινε μία δεκαετία σαν κηπουρός και γρήγορα έγινε παράδειγμα άσκησης, ταπεινοφροσύνης και μεγαθυμίας για όλους τους αδελφούς, οι οποίοι παμψηφεί τον ανέδειξαν ηγούμενο της Μονής. Όταν ξέσπασε η θύελλα της Εικονομαχίας ο αυτοκράτορας Λέων ο Αρμένιος, με τον ασεβή πατριάρχη Θεόδοτο το Μελισσηνό, προσπάθησαν, ανεπιτυχώς, να κάμψουν το αγέρωχο φρόνημα του Οσίου. Εκείνος όρθωσε το πνευματικό του ανάστημα και στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων.

Τότε άρχισε ο απηνής διωγμός του. Επί οκτώ ολόκληρα χρόνια, υπέστη αγόγγυστα και με θαυμαστή καρτερία περιορισμούς σε απομακρυσμένες Μονές, φυλακίσεις, ξυλοδαρμούς και εξορίες. Άντεξε όμως, όλες τις ταλαιπωρίες «ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού», ευχαριστώντας και δοξάζοντας τον δωρεοδότη Κύριο, πού τον αξίωσε να μείνει αλύγιστος στις επάλξεις του αγώνα. Μετά το θρίαμβο της Ορθοδοξίας, επέστρεψε στη Μονή του, έζησε τρία ακόμη χρόνια και εκοιμήθη ειρηνικά σε ηλικία 70 ετών, το 845 μ.Χ.